

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord in extase

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoord in extase

Deel 4 in de Eve Dallas-serie

Hoewel ik mezelf niets aandoe,
ben ik toch mijn eigen scherprechter.
John Donne

Er zit vervoering in de eenzame kusten.
Lord Byron

ISBN 978-90-225-8701-0

ISBN 978-94-6023-828-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Rapture in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Robert Swiderski / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair
Agentschap

© 1996 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

1

De steeg was donker en rook naar pis en kots. Het was het domein van de rappe ratten en de magere katachtigen die met een hongerige blik op ze joegen. Rode ogen fonkelden in het donker, soms menselijk, altijd verwilderd.

Eve's hart sloeg even over toen ze de stinkende, intens beklemmende schaduwen in sloop. Hij was de steeg ook in gegaan, dat wist ze zeker. Het was haar taak hem te volgen, te vinden en in te rekenen. Ze hield haar wapen stevig vast.

‘Hé, lekker stuk, wil je neuken? Zullen we?’

Stemmen uit het duister, rauw door drugs of goedkope drank. Gekreun van de verdoemden, gegiechel van de krankzinnigen. De ratten en katten leefden hier niet alleen. Het gezelschap van menselijk uitschot langs de benauwde, stenen muren was ontmoedigend.

Ze bewoog haar wapen heen en weer en dook ineen toen ze langs een gehavende recyclingunit, liep die zo te ruiken al zeker tien jaar niet meer werkte. De stank van bedorven eten versmolt met de vochtige lucht en veranderde het in een vettige walm.

Er jammerde iemand. Ze zag een jongen, ongeveer dertien, bijna naakt. De zweren op zijn gezicht etterden; zijn ogen waren angstige, wanhopige spleetjes terwijl hij als een krab achteruit langs de smerige muur schuifelde.

Ze voelde medelijden opkomen. Ooit had ze zich als kind zelf gewond en angstig in een steeg verstopt. ‘Ik doe je niets.’ Ze fluisterde, nauwelijks verstaanbaar, hield zijn blik vast, hield contact en liet haar wapen zakken.

En toen viel hij aan.

Hij kwam daverend en brullend van achteren. Hij zwaaide met

een pijp, klaar om haar te doden. Het suizende geluid deed zeer aan haar oren terwijl ze zich snel omdraaide, wegdook. Ze had nauwelijks tijd om zichzelf te verwensen omdat ze haar concentratie was verloren, het belangrijkste doel uit het oog was verloren, aangezien ze door een kwaadaardige spierbundel van dik 110 kilo tegen de grond werd gewerkt.

Haar wapen vloog kletterend uit haar hand de duisternis in.

Ze zag zijn ogen, de verwilderde schittering versterkt door de drug Zeus. Ze zag hoe de pijp hoog werd opgetild, rekende en rolde net voordat hij tegen de stenen sloeg opzij. Ze zette zich met haar benen af en dook voorover naar zijn buik. Hij gromde, wankelde en toen hij naar haar keel greep, schoot haar vuist snel omhoog, ramde hem tegen zijn onderkaak. De uitstralende pijn en intensiteit van de stoot schoten langs haar arm omhoog.

Mensen schreeuwden, brachten zichzelf haastig in veiligheid in die benauwde wereld waar niets en niemand veilig was. Ze draaide snel rond haar as, maakte gebruik van de centrifugale kracht en deelde een karatetrap uit die de neus van haar tegenstander verbrijzelde. Het bloed spoot in het rond waardoor de misselijkmakende verzameling geuren nog heftiger werd.

Zijn ogen stonden woest, maar hij vertrok nauwelijks een spier. Pijn was niet opgewassen tegen de werking van de drugs. Terwijl het bloed over zijn gezicht stroomde, sloeg hij grijnzend met de dikke pijp op zijn hand.

‘Ga je mollen. Mollen, politieteef.’ Hij cirkelde om haar heen, zwaaide de pijp als een zweep heen en weer. Hij grijnsde, grijnsde en bloedde. ‘Sla je kop kapot en vreet je hersenen op.’

De wetenschap dat hij het meende, stuwde haar adrenaline naar het kookpunt. Leven of sterven. Ze hijgde, het zweet stroomde als olie langs haar huid. Ze ontweek de volgende slag, viel op haar knieën. Ze greep naar haar laars en kwam grinnikend omhoog.

‘Vreet dit maar, grote klootzak.’ Ze hield haar reservewapen in haar hand en liet de schokstand voor wat hij was. Die kietelde

een man van dik 110 kilo die high was van Zeus alleen maar. Hij wilde haar afmaken.

Toen hij op haar af sprong, raakte ze hem met vol vermogen. Zijn ogen stierven als eerste. Dat had ze vaker gezien. Ogen die al tijdens de aanval glazig werden, zoals poppenogen. Ze zette een stap opzij, klaar om opnieuw te vuren, maar de pijp glipte uit zijn vingers. Zijn lichaam deed een schokkerige dans terwijl zijn zenuwstelsel overbelast raakte.

Hij viel aan haar voeten neer, een jammerlijk hoopje mens dat voor god had gespeeld.

‘Jij offert geen maagden meer, klootzak,’ mompelde ze en terwijl die woeste energie wegsijpelde, wreef ze met haar hand over haar gezicht. Ze liet haar schietarm zakken.

Het lichte geschraap van leer over beton alarmeerde haar. Ze wilde zich omdraaien, wapen in de aanslag, maar werd stevig vastgepakt en omhooggetrokken.

‘Altijd alert blijven, inspecteur,’ fluisterde de stem net voordat tanden zacht in haar oorlel beten.

‘Roarke, verdomme. Ik had je bijna afgemaakt.’

‘Je kwam niet eens in de buurt.’ Lachend draaide hij haar om in zijn armen en zijn mond vond die van haar, heet, hongurig. ‘Ik vind het geweldig om je aan het werk te zien,’ mompelde hij en zijn hand, zijn vaardige hand, gleed langs haar lichaam omhoog en omvatte haar borst. ‘Het is... opwindend.’

‘Laat dat.’ Maar haar hart bonsde als reactie en het bevel was weifelend. ‘Dit is geen plek voor verleiding.’

‘In tegendeel. Een huwelijksreis is bij uitstek een plek om te verleiden.’ Hij duwde haar achteruit, hield zijn handen op haar schouders. ‘Ik vroeg me al af waar je was. Ik had het kunnen weten.’ Hij keek neer op het lichaam aan hun voeten. ‘Wat heeft hij gedaan?’

‘Hij vond het leuk jonge vrouwen de hersenen in te slaan en ze vervolgens op te eten.’

‘O.’ Roarke kromp ineen, schudde zijn hoofd. ‘Werkelijk, Eve, kom je nou echt niet iets minder walgelijks bedenken?’

‘Een paar jaar geleden was er een vent op de Terra Kolonie die in het profiel past en ik vroeg me af...’ Haar stem stierf weg, ze fronste. Ze stonden in een stinkende steeg met de dood aan hun voeten. En Roarke, adembenemende, duistere engel Roarke, droeg een smoking en diamanten manchetknopen. ‘Waarom ben jij zo opgedoft?’

‘We hadden plannen,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Eten?’

‘Was ik vergeten.’ Ze stopte haar wapen weg. ‘Ik had niet gedacht dat dit zo lang zou duren.’ Ze blies haar adem uit. ‘Ik moet me maar gaan opknappen.’

‘Ik vind je zo ook mooi.’ Hij kwam weer op haar af, nam haar in zijn armen. ‘Vergeet dat etentje maar... voorlopig.’ Zijn glimlach was traag en onweerstaanbaar. ‘Maar ik sta op een iets smaakvollere omgeving. Einde programma,’ beval hij.

De steeg, geuren en wirwar van lichamen verdwenen knipperend. Ze stonden in een enorme lege ruimte met installaties en knipperende ingebouwde lichten in de muren. Zowel de vloer als het plafond was spiegelen zwart om de holografische scènes van het programma beter te kunnen weergeven.

Het was een van Roarkes nieuwste, geavanceerdste speeltjes.

‘Start Tropische Omgeving 4-B. Handhaaf dubbele bedieningsstand.’

Meteen verschenen de ruisende golven, het water bezaaid met sterrenlicht. Onder haar voeten lag wit zand en de palmbomen wuifden als exotische danseressen.

‘Dat is beter,’ besloot Roarke terwijl hij haar blouse begon los te knopen. ‘Nog beter als je helemaal naakt bent.’

‘Ik hoef maar te knippen en je kleedt me al uit, en dat al drie weken lang.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Het voorrecht van een echtgenoot. Klachten?’

Echtgenoot. Ze schrok er nog steeds van. Deze man met zijn krijgshaftige, zwarte manen, dichterlijke gezicht, woeste, Ierse, blauwe ogen was haar man. Ze zou er nooit aan wennen.

‘Nee. Ik...’ Haar adem stakte toen een van zijn handen over haar borsten gleed. ‘Constateer het alleen maar.’

‘Smerissen.’ Hij glimlachte, maakte haar spijkerbroek los. ‘Constateren altijd van alles. Je bent niet in functie, inspecteur Dallas.’

‘Ik probeer mijn reflexen alleen maar scherp te houden. Drie weken lang geen dienst, dan word je roestig.’

Hij liet een hand tussen haar naakte dijen glijden, omvatte haar, zag hoe haar hoofd kreunend achteroverviel. ‘Er is niets mis met je reflexen,’ mompelde hij en hij trok haar naar beneden op het zachte, witte zand.

Zijn vrouw. Daar dacht Roarke graag aan als ze hem bereed, als ze onder hem bewoog, als ze volkomen bevredigd naast hem lag. Deze fascinerende vrouw, onverzettelijke agent, verontruste geest, hoorde bij hem.

Hij had toegekeken hoe ze zich door het programma heen werkte, de steeg, de onder invloed zijnde moordenaar. En hij wist dat ze haar werk in de realiteit net zo onverzettelijk, met dezelfde angstaanjagend moedige vastberadenheid tegemoet trad als in de illusie.

Hij bewonderde haar erom, hoeveel angstige momenten het hem ook bezorgde. Over een paar dagen gingen ze terug naar New York en moest hij haar delen met haar verplichtingen. Nu wilde hij haar nergens mee delen. Met niemand.

Hij was bekend met achterafstraatjes die stonken naar afval en wanhopige mensen. Hij was erin opgegroeid, eruit ontsnapt en, uiteindelijk, eraan ontvlucht. Hij had zijn leven gemaakt tot wat het was – en toen was zij zijn leven binnengedrongen, plotseling en onontkoombaar als een pijl uit een boog, en had het opnieuw op zijn kop gezet.

Ooit waren smerissen zijn vijand, toen een tijdverdrijf en nu was hij er met een verbonden.

Nog maar net iets meer dan twee weken geleden, had hij toegekeken hoe ze naar hem toeliep in een golvende japon in warm

brons, bloemen in haar handen. De kneuzingen op haar gezicht die een moordenaar slechts enkele uren ervoor had veroorzaakt, waren gecamoufleerd met cosmetica. En in die ogen, die grote, sprekende, whiskykleurige ogen had hij zenuwen en blijdschap gezien.

Daar gaan we, Roarke. Hij had het haar bijna horen zeggen toen ze haar hand in die van hem legde. *Ik aanvaard je als mijn man, in voor- en tegenspoed. God helpe ons.*

Nu droeg ze zijn ring en hij die van haar. Daar had hij op gestaan, hoewel dit soort tradities niet erg populair waren in het midden van de eenentwintigste eeuw. Hij wilde een tastbare herinnering aan wat ze voor elkaar betekenden, een symbool.

Nu tilde hij haar hand op, kuste haar vinger boven de sierlijk gegraveerde, gouden band die hij voor haar had laten maken. Haar ogen bleven dicht. Hij bestudeerde de scherpe hoeken van haar gezicht, de te brede mond, het korte, bruine kapsel met war-rige pieken.

‘Ik houd van je, Eve.’

Er kroop een lichte bloes over haar wangen. Ze raakte zo snel ontroerd, dacht hij. Hij vroeg zich af of ze enig idee had hoe enorm groot haar hart was.

‘Ik weet het.’ Ze opende haar ogen. ‘Ik, eh, begin eraan te wennen.’

‘Goed zo.’

Ze luisterde naar het kabbelende water dat aan het zand likte, het zachte briesje dat door wuivende palmbomen fluisterde, tilde haar hand op en streek het haar uit zijn gezicht. *Een man als hij, dacht ze, machtig, rijk, impulsief, kon dit soort taferelen met een knip van zijn vinger oproepen.* En dat had hij voor haar gedaan.

‘Je maakt me gelukkig.’

Er schoot een grijns over zijn gezicht waardoor ze vlinders van genot in haar buik kreeg. ‘Ik weet het.’ Moeiteloos tilde hij haar op en over hem heen zodat ze schrijlings op hem zat. Hij liet zijn handen doelloos over haar, slanke, gespierde lichaam gaan. ‘Geef

je nu toe dat je blij bent dat ik je ertoe heb gedwongen het laatste deel van onze huwelijksreis buitenplanetair door te brengen?’

Ze trok een lelijk gezicht, herinnerde zich haar paniek, hoe ze haar hakken in het zand had gezet en geweigerd aan boord te gaan van het klaarstaande vervoersmiddel. En hoe hij haar bulderend van het lachen over zijn schouder had gegooid en aan boord was geklommen terwijl ze hem verrot schold.

‘Ik vond Parijs mooi,’ snoof ze. ‘En ik vond de week op het eiland geweldig. Ik zag geen enkele reden om naar een of ander half afgemaakt resort in de ruimte te gaan, als we toch het grootste deel van de tijd in bed door zouden brengen.’

‘Je was bang.’ Hij vond het geweldig dat ze nerveus was geweest bij het vooruitzicht van haar eerste buitenplanetaire reis en hij had haar met het grootste genoegen het grootste deel van de reis beziggehouden en afgeleid.

‘Niet waar.’ *Doodsbang*, dacht ze. *Ik deed het in mijn broek*. ‘Ik ergerde me er terecht aan dat je plannen had gemaakt zonder ze met mij te bespreken.’

‘Ik meen me te herinneren dat iemand het erg druk had met een zaak en tegen me zei dat ik maar moest plannen wat me het beste leek. Je was een prachtige bruid.’

Ze trok smalend haar lippen op. ‘Dat kwam door de jurk.’

‘Nee, dat kwam door jou.’ Hij tilde zijn hand naar haar gezicht. ‘Eve Dallas. Van mij.’

Liefde overspoelde haar. Het leek altijd in enorme, onverwachte golven te komen waardoor ze altijd hulpeloos leek te verdrinken. ‘Ik houd van je.’ Ze boog naar hem toe, bracht haar mond naar die van hem. ‘Blijkbaar ben je van mij.’

Ze aten pas om middernacht. Op het met maanlicht overgoten terras van de hoog oprijzende toren van het bijna voltooide Olympus Grand Hotel. Eve zette haar tanden in de gevulde kreeft en nam het uitzicht in gedachten verzonken in zich op.

Met Roarke aan het roer zou het Olympus Resort binnen een

jaar klaar en volledig volgeboekt zijn. Nu hadden ze het voor zichzelf – als ze de bouwvakkers, architecten, technici, piloten, het personeel en andere, diverse bewoners negeerden met wie ze het enorme ruimtestation deelden.

Vanaf het glazen tafeltje waar ze zaten, keek ze uit over het centrum van het resort. De lichten brandden helder voor de nachtploeg, het rustige gebrom van de machines wees erop dat er dag en nacht werd gewerkt. De fontein en de fakkels met gesimuleerd licht en kleurige regenbogen die vloeiend door het klaterende water stroomden, waren voor haar, wist ze.

Hij wilde haar laten zien wat hij bouwde en haar misschien laten begrijpen waar ze nu deel van uitmaakte. Als zijn vrouw.

Zijn vrouw. Ze ademde met een zucht uit waardoor haar pony omhoogvloog en nam een slokje ijskoude champagne die hij had ingeschonken. Het zou nog wel even duren voordat ze begreep hoe het zover had kunnen komen dat ze van Eve Dallas, inspecteur moordzaken, nu de vrouw was geworden van een man die volgens sommige mensen meer geld en macht had dan God.

‘Probleem?’

Ze liet haar blik over zijn gezicht gaan, glimlachte flauwtjes. ‘Nee.’ In opperste concentratie doopte ze een stukje kreeft in de gesmolten boter – echte boter, geen imitatie aan Roarkes tafel – en proefde het. ‘Hoe moet ik het karton dat in de kantine doorgaat voor eten nou door mijn keel krijgen als ik weer aan het werk ben?’

‘Je eet toch altijd repen als je aan het werk bent.’ Hij schonk haar glas nog eens vol en trok een wenkbrauw op toen ze haar ogen tot spleetjes kneep.

‘Probeer je me dronken te voeren, mannetje?’

‘Zeker weten.’

Ze lachte - dat deed ze de laatste tijd vaker en gemakkelijker, merkte hij op en ze pakte schouderophalend haar glas. ‘Wat maakt het ook uit, jij je zin. En als ik dronken ben,’ ze sloeg de onbetaalbare wijn achterover alsof het water was, ‘maken we een wip die je niet snel zult vergeten.’

Het verlangen waarvan hij dacht dat het nu wel geblust zou zijn, kroop ongedurig naar zijn buik. Hij schonk zijn eigen glas vol wijn, tot aan de rand. ‘Goed, laten we dan allebei maar dronken worden.’

‘Ik vind het hier leuk,’ verkondigde ze. Ze stond op en nam haar glas mee naar de dikke balustrade van beeldhouwd steen. Het uithakken en verschepen moest een fortuin hebben gekost, maar hij was tenslotte Roarke.

Ze boog voorover en keek naar de licht- en watershow. Ze bekeek de gebouwen onderzoekend, allemaal koepels en torens, allemaal chic en elegant om de rijke mensen te herbergen die hier hun mondaine spelletjes kwamen spelen.

Het casino was klaar en glom als een gouden bal in het donker. Een van de vele zwembaden was verlicht voor de nacht en het water glinsterde kobaltblauw. Voetgangersbruggen zigzagden tussen de gebouwen heen en weer en leken net zilveren draden. Ze waren nu leeg, maar ze stelde zich voor hoe dat over een half jaar, een jaar zou zijn: propvol mensen in glanzende zijde, met glimmende juwelen. Ze kwamen om verwend te worden binnen de marmeren muren van het kuuroord met zijn modderbaden en voorzieningen voor lichaamscorrectie, zijn fluisterende specialisten en zorgzame droids. Ze kwamen om een vermogen in het casino te verliezen, exclusieve drank te drinken in de clubs, de liefde te bedrijven met de harde en zachte lichamen van legale sekswerkers.

Roarke bood ze het allemaal en ze waren welkom. Maar het was niets voor haar als het overvol was. Ze voelde zich meer op haar gemak op straat, in de rumoerige schemerwereld van de wet en criminaliteit. Dat begreep Roarke, dacht ze, omdat hij onder dezelfde omstandigheden was opgegroeid als zij. Dus had hij haar dit gegeven zolang ze het nog voor zichzelf hadden.

‘Je maakt hier nogal wat,’ zei ze. Ze draaide zich om en leunde met haar rug tegen de balustrade.

‘Dat is de bedoeling.’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd, tevreden dat het al begon te duizelen van de wijn. ‘Je maakt iets waar mensen nog eeuwenlang over zullen praten, waarover ze dromen. Je hebt je wel opgewerkt, Roarke, van de jonge dief die de achterafstraatjes van Dublin afschuidde.’

Zijn glimlach was traag en een klein beetje sluw. ‘Niet heel erg, inspecteur. Ik klopp mensen nog steeds geld uit de zakken, maar nu zo legaal mogelijk. Getrouwd zijn met een politieagent heeft zo zijn beperkingen.’

Ze keek hem nu fronsend aan. ‘Ik wil het niet weten.’

‘Lieve Eve.’ Hij ging staan, nam de fles mee. ‘Zo volgens het boekje. Er nog steeds niet aan gewend dat ze als een blok is gevallen voor een bedenkelijk type.’ Hij vulde haar glas opnieuw en zette de fles weg. ‘Een die nog maar een paar maanden geleden op haar lijstje van moordverdachten stond.’

‘Vind je dat leuk? Verdacht worden?’

‘Ja.’ Hij ging met een duim over haar jukbeen waar een kneuzing was vervaagd, maar in zijn gedachten was die plek nog duidelijk te zien. ‘En ik maak me een beetje zorgen om je.’ *Grote zorgen*, bekende hij aan zichzelf.

‘Ik ben een goede smeris.’

‘Dat weet ik. De enige die ik ooit volkomen heb bewonderd. Wat een vreemde wending van het lot dat ik nou juist voor een vrouw moest vallen die zo verknocht is aan gerechtigheid.’

‘Ik vind het zelf nog vreemder dat ik me heb gebonden aan iemand die in een opwelling planeten kan kopen en verkopen.’

‘Getrouwd.’ Hij lachte, draaide haar om en begroef zich in haar nek. ‘Toe maar, zeg het dan: we zijn getrouwd. Je stikt echt niet in dat woord.’

‘Ik weet wat we zijn.’ Ze droeg zichzelf op te ontspannen en leunde tegen hem aan. ‘Geef me even de tijd om eraan te wennen. Ik vind het fijn dat ik hier ben, samen met jou.’

‘Dan neem ik aan dat je blij bent dat ik je heb overgehaald om drie weken vrij te nemen.’

‘Je hebt me niet overgehaald.’

‘Ik moest zeuren.’ Hij beet in haar oor. ‘Dreigen.’ Zijn handen gleden omhoog naar haar borsten. ‘Smeken.’

Ze snoof. ‘Je hebt nog nooit ergens om gesmeekt. Maar je hebt misschien wel gezeurd. Drie weken vrij, dat is... voor het eerst.’

Hij besloot haar er niet aan te herinneren dat ze nu ook niet echt drie weken vrij had. Ze bracht zelden een dag door zonder een of ander programma af te werken waarbij ze een misdadiger bestreed. ‘Waarom maken we er niet vier van?’

‘Roarke...’

Hij grinnikte. ‘Even proberen. Drink je champagne op. Je bent nog lang niet dronken genoeg voor wat ik van plan ben.’

‘O?’ Haar hartslag versnelde waardoor ze zich onnozel voelde. ‘En dat is?’

‘Dan is het geen verrassing meer,’ besloot hij. ‘Laten we het er maar op houden dat ik van plan ben je de resterende twee dagen bezig te houden.’

‘Twee dagen?’ Lachend dronk ze haar glas leeg. ‘Wanneer beginnen we?’

‘Laten we geen tijd...’ Hij stopte, keek dreigend toen de deur bel klonk. ‘Ik heb het personeel gezegd dat ze niemand door mochten laten. Blijf hier.’ Hij maakte haar badjas, die hij net los had gemaakt, vast. ‘Ik stuur ze weg. Ver weg.’

‘Neem gelijk nog een fles mee,’ zei ze grinnikend terwijl ze de laatste druppels in haar glas schonk. ‘Iemand heeft deze helemaal leeggedronken.’

Opgewekt glipte hij naar binnen, liep door de ruime woonruimte met het doorzichtige glazen plafond en de zachte, donzige tapijten. Om te beginnen wilde hij haar daar nemen, besloot hij, op die veelbelovende vloer met de scherp afgetekende, werfelende sterren boven hun hoofd. Hij plukte een lange, witte lelie uit een porseleinen schaal, stelde zich voor hoe hij haar zou laten zien wat een bekwame man met bloemblaadjes bij een vrouw teweeg kon brengen.

Hij glimlachte toen hij de hal met de vergulde muren en overweldigende marmeren trap in liep. Terwijl hij het kijkscherm aanzette, maakte hij zich op om de kelner stijf te schelden vanwege de storing.

Enigszins verbaasd zag hij het gezicht van een van zijn assistent-technici. ‘Carter? Problemen?’

Carter wreef met een hand over zijn gezicht, dat doodsbleek en nat van het zweet was. ‘Baas. Ik ben bang van wel. Ik moet u spreken. Alstublieft.’

‘Goed. Een momentje.’ Roarke zuchtte toen hij het scherm uitzette en de sloten ontgrendelde. Carter was jong voor zijn functie, midden twintig, maar hij was een genie op het gebied van ontwerpen en uitvoering. Als er een probleem met de constructie was, kon het maar beter gelijk worden geregeld.

‘Gaat het over de luchtglide in de salon?’ vroeg Roarke toen hij de deur opendeed. ‘Ik dacht dat je de problemen daar had opgelost.’

‘Nee – ik bedoel, ja, baas, dat is ook zo. Hij werkt nu perfect.’

De man beefde, besefte Roarke, en hij vergat zijn ergernis. ‘Is er een ongeluk gebeurd?’ Hij pakte Carters arm, leidde hem de woonruimte in en zette hem zachtjes in een stoel. ‘Is er iemand gewond?’

‘Ik weet het niet – ik bedoel, een ongeluk?’ Carter knipperde, staarde glazig voor zich uit. ‘Juffrouw. Mevrouw. Inspecteur,’ zei hij toen Eve binnenkwam. Hij wilde gaan staan, maar viel slap weer neer toen ze hem een zetje gaf.

‘Hij is in shock,’ zei ze kordaat tegen Roarke. ‘Geef hem wat van die dure cognac die je hier hebt.’ Ze hurkte, keek hem aan. Zijn pupillen waren net speldenknoppen. ‘Carter, toch? Rustig aan.’

‘Ik...’ Zijn gezicht werd wasbleek. ‘Ik geloof dat ik moet...’

Voordat hij uit kon praten, duwde Eve zijn hoofd snel tussen zijn knieën. ‘Ademhalen. Alleen maar ademhalen. Kom op met die cognac, Roarke.’ Ze stak haar hand uit naar het cognacglas.

‘Verman je, Carter.’ Roarke duwde hem rustig weer in de kus-sens. ‘Neem hier maar een slokje van.’

‘Ja, baas.’

‘Houd in hemelsnaam op met dat ge-baas.’

Carters wangen kregen weer wat kleur, van de cognac of van schaamte. Hij knikte, slikte, zuchtte. ‘Het spijt me. Ik dacht dat het wel ging. Ik ben direct naar boven gegaan. Ik wist niet of ik daar goed aan deed, ik wist niet wat ik anders moest doen.’ Hij sloeg een gespreide hand voor zijn gezicht zoals een kind dat naar een horrorvideo kijkt. Hij haalde schokkerig adem en zei het vlug. ‘Het is Drew, Drew Mathias, mijn kamergenoot. Hij is dood.’

De lucht schoot uit zijn longen, ging huiverend weer naar bin-nen. Hij nam nog een grote slok cognac en verslikte zich.

Roarkes blik werd vlak. Hij riep een beeld van Mathias op: jong, enthousiast, rood haar en sproeten, een elektronica-expert, gespecialiseerd in autotronica. ‘Waar, Carter? Wat is er gebeurd?’

‘Ik vond dat ik het u meteen moest vertellen.’ Nu verschenen er twee hoogrode vlekken op Carters fletse wangen. ‘Ik ben direct naar boven gegaan om het u, en uw vrouw, te vertellen. Ik dacht dat ze omdat ze – ze van de politie is, iets kon doen.’

‘Moet de politie erbij komen, Carter?’ Eve pakte het cognacglas uit zijn onvaste hand. ‘Waarom?’

‘Volgens mij, dat moet wel, heeft hij zelfmoord gepleegd, inspecteur. Hij hing daar, hing daar gewoon aan de plafonnière in de woonkamer. En zijn gezicht... O god. O Jezus.’

Eve liet Carter, die zijn handen voor zijn gezicht sloeg, zitten en draaide zich om naar Roarke. ‘Wie heeft hier ter plaatse de bevoegdheid bij zoiets?’

‘We hebben standaardbeveiliging, voornamelijk geautomati-seerd.’ Berustend neeg hij zijn hoofd. ‘Volgens mij jij, inspecteur.’

‘Goed, wil je kijken of je een werkkist voor me kunt samenstel-len. Ik heb een recorder nodig, audio en video, wat seal-it zakjes voor bewijsmateriaal, een pincet, een paar kwastjes.’

Ze blies haar adem sissend uit terwijl ze een hand door haar haar haalde. Hij had vast geen apparatuur waarmee je de lichaamstemperatuur en het tijdstip van overlijden kon vaststellen. Ze moest het doen zonder scanner en sweepers, zonder de gebruikelijke forensische chemicaliën die ze normaal gesproken bij zich had als ze naar een plaats delict ging. Ze moesten improviseren.

‘Er is toch wel een arts? Roep hem. Hij moet de lijkschouwer vervangen. Ik ga me aankleden.’

De meeste technici verbleven in de voltooide vleugels van het hotel. Carter en Mathias konden blijkbaar goed genoeg met elkaar opschieten om een ruime hotelkamer met twee slaapkamers te delen tijdens hun werk op het station. Toen ze afdaalden naar de negende verdieping, gaf Eve de palmrecorder aan Roarke.

‘Je weet hoe hij werkt, hè?’

Hij tilde een wenkbrauw op. De recorder was door een van zijn bedrijven gemaakt. ‘Dat moet wel lukken, denk ik.’

‘Goed zo.’ Ze schonk hem een flauw lachje. ‘Ik benoem je tot assistent. Gaat het, Carter?’

‘Ja.’ Maar hij liep vanuit de lift de gang van de negende verdieping in als een dronken man die probeerde te slagen voor een geschiktheidstest. Hij moest zijn zweterige handen twee keer aan zijn lange broek afvegen voordat het handscherm een goede afdruk kon aflezen. Toen de deur openschoof, deed hij een stap achteruit. ‘Ik ga liever niet naar binnen.’

‘Blijf hier,’ zei ze tegen hem. ‘Ik heb je misschien nodig.’

Ze liep naar binnen. De lampen brandden verblindend fel, bijna op volle sterkte. Er schalde muziek uit de muurunit: harde, oorverdovende rock met een krijsende zanger die Eve aan haar vriendin Mavis deed denken. De vloer was betegeld in Caraïbisch blauw waardoor je de illusie kreeg dat je over water liep.

Langs de noordelijke en zuidelijke muren waren rijen com-

puters geïnstalleerd. Werkstations, nam ze aan, bedolven onder allerlei elektronische borden, microchips en gereedschap.

Ze zag een berg kleren op de bank, er lag een VR-bril op de salontafel en drie tubes Aziatisch bier, twee waren er al platgedrukt en opgerold voor de recycler, en er stond een kom gekruide pretzels.

En ze zag het naakte lichaam van Drew Mathias: het zwaaide zachtjes heen en weer aan een geïmproviseerde strop van lakens die was vastgemaakt aan het glanzende frame van een kroonluchter van blauw glas.

‘Ach, verdomme.’ Ze zuchtte het uit. ‘Hoe oud is hij, Roarke, twintig?’

‘Niet veel ouder.’ Roarkes mond werd smal toen hij het jongensachtige gezicht van Mathias bestudeerde. Het was nu paars, de ogen puilden uit, de mond was vertrokken in een afschuwelijke, gapende grijns. Door een wrede speling van de dood bleef hij lachend achter.

‘Goed dan, we doen wat we kunnen. Dallas, inspecteur Eve, nypsd, plaatsvervanger tot de eigenlijke interruimtelijke autoriteiten zijn ingelicht en ingevlogen. Verdacht sterfgeval zonder getuigen. Mathias, Drew, Olympus Grand Hotel, Kamer 1036, 1 augustus 2058, 01.00 uur.’

‘Ik wil hem naar beneden halen,’ zei Roarke. Het had hem niet moeten verbazen dat ze zo snel, zo naadloos, transformeerde van vrouw naar agent.

‘Nog niet. Het maakt voor hem niets meer uit en ik moet de plaats van handeling opnemen voordat er iets wordt verplaatst.’ Ze draaide zich in de deuropening om. ‘Heb je iets aangeraakt, Carter?’

‘Nee.’ Hij wreef met de rug van zijn hand over zijn mond. ‘Ik deed de deur open, net zoals nu, en liep naar binnen. Ik zag hem meteen. Je... je ziet hem meteen. Ik bleef volgens mij even staan. Gewoon. Ik wist dat hij dood was. Ik zag zijn gezicht.’

‘Waarom ga je niet via de andere deur naar de slaapkamer.’ Ze

gebaarde naar links. ‘Dan kun je even gaan liggen. Ik moet met je praten.’

‘Oké.’

‘Niemand bellen,’ droeg ze op.

‘Nee. Nee, ik bel niemand.’

Ze draaide zich weer om, sloot de deur. Haar blik ging naar Roarke en ze keken elkaar aan. Ze wist dat hij dacht, net zoals zij, dat mensen zoals zij de dood niet uit de weg konden gaan.

‘We gaan beginnen,’ zei ze tegen hem.

2

De arts heette Wang en was oud, zoals de meeste medici op buitenplanetaire projecten. Hij had op zijn negentigste met pensioen kunnen gaan, maar net zoals anderen van zijn soort had hij ervoor gekozen van de ene naar de andere locatie te hoppen om schaafwonden en kneuzingen te behandelen, medicatie tegen ruimteziekte en zwaartekrachtschommelingen te verstrekken, zo nu en dan een bevalling te doen en de nodige diagnoses te stellen.

Maar hij wist wat een lijk was.

‘Dood.’ Hij sprak afgebeten, een beetje exotisch. Zijn huid was perkamentgeel en zo gerimpeld als een oude landkaart. Zijn zwarte ogen waren amandelvormig. Zijn hoofd glom en was glad, waardoor hij op een antieke, enigszins gehavende biljartbal leek.

‘Ja, zover was ik al.’ Eve wreef in haar ogen. Ze had nog nooit met een ruimte-arts te maken gehad, maar had wel over ze gehoord. Ze vonden het niet erg als hun aangename dagelijkse sleur werd onderbroken. ‘Ik moet oorzaak en tijdstip weten.’

‘Wurging.’ Wang tikte met een lange vinger tegen de gemene striemen op Mathias’ hals. ‘Zelf toegebracht. Tijdstip van overlijden, ik zou zeggen tussen tien en elf uur ’s avonds, vandaag, deze maand, dit jaar.’

Ze glimlachte flauwtjes. ‘Dank u, dokter. Er zijn geen andere tekenen van geweld op het lichaam, dus ik neig naar uw diagnose van zelfdoding. Maar ik wil de resultaten van de test op middelengebruik. Om te controleren of het is veroorzaakt door chemicaliën. Was de overledene bij u onder behandeling?’

‘Dat kan ik niet zeggen, maar hij komt me niet bekend voor. Ik heb zijn dossier natuurlijk. Hij moet bij me zijn geweest voor de gebruikelijke diagnostiek bij aankomst.’

‘Dan wil ik die ook hebben.’

‘Ik doe mijn best u van dienst te zijn, mevrouw Roarke.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Dallas, inspecteur Dallas. Zet er haast achter, Wang.’ Ze keek weer op het lichaam neer. *Kleine man, dacht ze, dun, bleek. Dood.* Met getuitede lippen bestudeerde ze het gezicht. Ze wist welke vreemde streken de dood, in het bijzonder een gewelddadig dood, met gezichtsuitdrukkingen kon uithalen, maar ze had nog nooit eerder zo’n brede grijns en uitpuilende ogen gezien. Ze huiverde ervan.

Het verlies, het bedroevende verlies van zo’n jong leven maakte dat ze zich onuitstaanbaar verdrietig voelde.

‘Neem hem mee, Wang. Zorg dat ik de rapporten krijg. Flits zijn basisdossier maar naar de tele’link in mijn kamer. Ik heb de naaste familie nodig.’

‘Zeker.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Inspecteur Roarke.’

Ze glimlachte terug, liet haar tanden zien en besloot dat ze het naamspelletje niet ging spelen. Ze stond op en zette haar handen in haar zij terwijl Wang zijn twee assistenten aanwijzingen gaf om het lichaam te vervoeren.

‘Dat vind jij wel leuk,’ mopperde ze tegen Roarke.

Hij knipperde met zijn ogen, hield zich van den domme. ‘Wat?’

‘Inspecteur Roarke.’

Roarke raakte haar gezicht aan omdat hij niet anders kon. ‘Waarom niet? We kunnen allebei wel een vrolijke noot gebruiken.’

‘Ja, het is altijd lachen met die dokter Wang van jou.’ Ze keek hoe de dokter voor het dode lichaam op de brancard uit wegliep. ‘Ik baal ervan. Ik baal er echt van, verdomme.’

‘Zo’n slechte naam is het nou ook weer niet.’

‘Nee.’ Ze moest echt bijna lachen terwijl ze met haar handen over haar gezicht wreef. ‘Daar niet van. De jongen. Zo’n joch dat de komende honderd jaar van zijn leven vergooit. Daar baal ik van.’

‘Ik weet het.’ Hij stak zijn handen uit en masseerde haar schouders. ‘Weet je zeker dat het zelfmoord was?’